

Kronieken Effata december 2005

1 december: de stuurgroep bereidt de viering in Tungelroy en Kerstmis en Nieuwjaar in de Stropstraat voor.

De 2de zondag van de Advent zien we Bea met de dirigeerstok en Elien aan het orgel: het bewijs dat Effata telkens opnieuw verborgen talenten vindt. Koning Kaspar gaat op reis, hij bezoekt Phil Bosmans van Bond zonder Naam in Antwerpen, hij luistert in Gent in de Effatazaal naar Broeder Luc Maes die over spiritualiteit spreekt en leert ook Dominicus Gent (het vroegere KUC) kennen. Wellicht is het duiveltje uit de Taborzaal ermee gemoeid: de geluidswaergeving via de micro aan de lezenaar laat te wensen over. Het slotgebed treft mij: als ieder mag zitten onder zijn eigen vijgenboom, als ieder het recht heeft om zijn armoede of zijn rijkdom te delen, als ieder blij mag zijn met zijn eigen vergiffenis, is dat niet het Rijk Gods op aarde?

Op 9 december is er repetitie met Ilse want Guido is op een vermoeiende, maar laatste tournee doorheen Wallonië met Lea Gilmore. We repeteren uiteraard voor de viering in Tungelroy, maar ook al voor de kerstnacht, want die komt héél dichtbij. Voor wie het nog niet wist: 'koorademhaling' is ademen als je buurman niet ademt. Je bent altijd iemands buurman, en om de andere te laten ademen, mag je dus zelf niet ademen... levensgevaarlijk is dat!

De 3de zondag van de Advent: Gevi Effataviering zonder Guido, want die is aan het dirigeren en aan het aftellen. Bernadette heeft Koning Melchior uitgenodigd om via haar het verhaal te vertellen van regelrechte mensenhandel in de voetbalwereld en de hardheid van het recht in onze wereld: wie het niet gelooft, vrage het maar aan Noa! En Gerrit vertelt het sprookje van het vogeltje en de ijsbeer en de vos, vertelt het aan de kleinen, maar het is bestemd voor grote mensen. Het is een sprookje dat slecht afloopt en met een brutale raad, ruw zoals sprookjes soms zijn: "Als je in de shit zit, hou dan je bek!" Odette leidt de woorddienst en herinnert aan Welzijnszorg en de Welzijnschakels waarvoor vandaag een van de zeldzame omhalingen plaatsheeft. Voor hen allen ontsteken wij licht: kinderen brengen vol schroom hun lantarens aan. Daarna is er rozijnen- en suikerbrood met koffie en een hartelijke babbel om vreugden en verdriet te delen.

Het verhaal over het afscheidsgeschenk dat Pater Herman Bergsma aan zijn H. Barbara-parochie te Tungelroy gegeven heeft, nl. een viering met de medewerking van het Effatakoor, en de reis naar Thorn schrijf ik neer in 'Een ontroerde pater en adellijke kanunnikessen', anders wordt deze kroniek té lang. De tekst staat op de website mét foto's.

Woensdag 14 december: vervoer van meubelen naar Wittem met opstelling ter plaatse en (laatste) optreden van Guido in Wavre. Het ene is een relatief beginpunt, het tweede een relatief eindpunt: begrijp wie het kan!

Op vrijdag 16 december is er koorrepetitie met opmerkelijk weinig zangers, maar het is de laatste repetitie voor Kerstmis, dus moet er toch nog allerlei op punt gesteld en ingeoeffend worden. De afwezigen nú zullen in de k'erstnacht misschien wat dolen in het donker.

Zaterdag: 's morgens kapelkuis, meer dan nodig met al die werken in de omgeving en de bouw van de nieuwe kerststal. De getrouwen zijn er, maar we hadden wel wat meer handen kunnen gebruiken voor deze 'grote kuis'.

's Avonds Effataviering: vierde zondag van de Advent en nu is koning Balthazar op bezoek bij Guido, met mirre, een balsem die wonden heelt. Pastoor Stubbe komt Guido helpen voor het verzoeningsmoment, dat aansluit bij het verhaal uit het Jesaja, 7de hoofdstuk. Daar zegt de profeet aan Achaz, koning van Juda, dat de Heer hem zelf een teken zal geven: "Zie, de jonge vrouw is zwanger, en zal een zoon ter wereld brengen, en u zult hem de naam Immanuël geven." Niet belangrijk is hier dat het om een jonge of een oude vrouw, om een maagd of om een ongetrouwde vrouw gaat: belangrijk is dat je steeds opnieuw kunt beginnen door je open te stellen voor Gods liefde en barmhartigheid. Na de viering is het tijd om de Effatazaal in kersttooi te zetten, want er is spijtig genoeg geen viering meer in de Jan Palfijnkliniek, nu de RVT-afdeling daar weg is.

Tabor vóór Kerstmis: niet zo'n gemakkelijke opdracht, als je niet zomaar bij het kerstverhaal wil blijven. Lea wijst er ons op dat het meer is dan het verhaal: in Jezus heeft God ons willen tonen

hoe Hijzelf is, dat we een relatie met Hem kunnen aangaan en dat we door het Kind in de stal kunnen leren genieten van Gods liefde.

Op vrijdag komen we eerst samen voor de laatste voorbereidingen in kapel en zaal en 's avonds zijn er de eerste besprekingen met Broeder Luc Maes voor het feest '100 jaar kapel' op 4 maart 2006. Gemakshalve wordt het 'Feest 100/10/1' genoemd omdat we behalve 100 jaar kapel ook het 10-jarige verblijf van Effata in de Stropstraat en één jaar na de kerststalbrand zullen vieren.

Kerstnacht 2005. "Nog is het nacht, maar de morgen komt", zingt de eenzame stem van de wachter. Uit de verte van de stille kapelgang komen de vrouwen dichterbij, zingend a capella: "Al wie dolend in het donker, ...", het ganse hoopvolle verhaal van Jezus, samengebond in vier strofen. In het licht van enkele kaarsen vertelt Herman het verhaal naar de profeet Jesaja: "Het volk dat in duisternis gaat, zal aanschouwen groot licht..., zij zullen lachen en juichen als op de dag van de oogst.", over vrede en vreugde. Dan verhaalt Guido zingend het verhaal van Bethlehem en de geboorte van het kind. Greet begeleidt hem hierbij, eerst wat aarzelend, dan met de virtuositeit die haar eigen is. Het kindje wordt door Zoé in de kribbe gelegd, de lichtjes gaan aan in de kerststal. Wij zingen van 'Vrede op aarde aan de mensen van goede wil' en 'Hoor, de engelen zingen d'eer van de nieuwgeboren Heer'. In zijn homilie spreekt Guido over de nieuwe kerststal en de nieuwe beelden, voor wie het nog niet gezien zou hebben... Maar waarom vieren we deze geboorte in de nacht? Ja, hoe kan je zingen: 'O sterre van hoop en vrede', behalve in de nacht, zoals Guido zelf deed bij zijn eerste optreden voor de KWB in 'Stroppers in de kerstnacht' in een bos vol groene en blauwe lichten? Toen leefde de wereld nog in de hoop dat op één nacht alles kon veranderen. We vieren 's nachts omdat we willen zeggen dat we geloven in het land van hoop van de profeet Jesaja, omdat we ons willen wapenen in de stilte van de nacht tegen alle ongerechtigheid in, omdat we willen uitkijken naar een moment waar de wereld kán verbeteren, opdat ons duidelijk zou zijn dat we voor elkaar het allerbeste willen zijn. 'Daar waar vriendschap is': we zingen van elkaars steun en toeverlaat zijn, we gedenken de avond van brood en wijn, we vragen dat we aan elkaar geschonken kunnen worden. Tijdens de communie speelt Greet een deel uit een Scherzo van Chopin en zingen we 'Joy to the world'. De teksten van de bezinning en van de voorbeden (ze staan op de website): weten dat wij mensen zélf het kerstverhaal zijn, van boze herbergier tot de openbrekende hemel. Bidden om inzicht over gerechtigheid, om uitzicht op vrede, bidden om het licht van de hoop, voor landen waar onrecht is en voor die landen waar een nieuwe dageraad gloort. Bidden voor al wie pijn heeft, in lichaam of in ziel. Bidden met in onze stem de stilte en het heilige van die nacht, lang geleden. Danken en elkaar zegenen en vrede vragen aan 'God onspreekbaar boven onze woorden uit'. Wij eindigen met een 'Adeste fideles', niet meer over herders en wijzen, want die hebben hun verhaal al verteld, maar over wat wij gaan doen: gaan in de richting van vrede en alle goeds. Maar kan het Effatakoor echt stoppen als niet iedereen heeft kunnen zingen over een gelukkige dag: 'O happy day!' Uiteraard is er receptie met Glühwein in linker- en rechterbottines en/of frisdrank en cake en kerstgebak met marsepein. Het wordt laat voor wie moet gaan zingen in de gevangenis!

En toch zijn ze met een veertigtal zangers voor heel veel gevangenen, opmerkelijk veel vrouwen, in de 'Nieuwe Wandeling' op Kerstmis. Jean zegt dat het Effatakoor goed gezongen heeft, en dat zal wel waar zijn, Stanny heeft goed gepreikt, en dat zal ook wel waar zijn. Wie tijd heeft, blijft eten: aspergesoep, groentemengeling, hertensteak en taart. Het is maar éénmaal Kerstmis!

Als joden zouden we op oudejaarsavond geen viering kunnen houden, want we zijn maar met zes meerderjarige mannen: de minjan is er dus niet. Maar de geest van Effata is er wel, oud en jong, en we zijn met genoeg om vierstemmig te kunnen zingen en later een kleine innige kring rond het altaar te vormen. Mimi en Paulette steken de kaarsen aan en ze doen het goed al is het blijkbaar niet zo gemakkelijk als men denkt. Er is één kaars meer dan er vierders zijn, maar die ene kaars staat voor mij symbool voor de gemeenschap, die in onze gedachten ook aanwezig is en waar we zoveel aan te danken hebben. Ook onze 'Cohen' is er en vertelt over de echte Cohens in de joodse viering, die met gedekt hoofd, alleen de handen zichtbaar, de zegen geven opdat iedereen zou weten dat zegen niet van hen maar van God komt. De lezing is uit het boek Numeri: "Moge de Heer u zegenen en behoeden, moge de Heer de glans van zijn gelaat over u spreiden en u genadig zijn, moge de Heer zijn gelaat naar u keren en u vrede schenken!" Guido spreekt in zijn homilie over nieuwjaarswensen en nieuwjaarsvoornemens. Maar is die wens uit Numeri, die we zingen in lied 102 'De Heer zegene u,...' niet meer dan voldoende voor een gans jaar?

Lut heeft ervoor gezorgd dat niemand hongerig naar huis terug keert. Er is lekkere ajuinsoep, raclette met aardappelen in de schil, heerlijke charcuterie en wijn du château, taart en appel-crumble en pralines. De crumble was een belofte die nu eindelijk voldaan wordt: je ziet: "Kome wat komt". Tot slot is er champagne binnen en gratis vuurwerk buiten. Bedankt Lut, voor je goede zorgen!

Bedankt Guido, voor je goede wensen en je belofte dat het een druk en belangrijk jaar wordt!

Een zalig, gezond en gelukkig Nieuwjaar voor iedereen!

Wouter, zondag 1 januari 2006